

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — Ἐρχμαν - Σατριάν : ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ, μετάφρασις Ἀντ. Φ. — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ) : ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἐν τῷ ἰδίῳ φύλλῳ, εἰς δ' ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τῶν ΤΡΕΜΟΡ, ἀρχεται συγχρόνως καὶ ἡ δημοσίευσίς τοῦ ἐξόχου ἔργου τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Λάμπρου Ἐνυάλῃ ὑπὸ τὸν τίτλον :

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

Τὸ ὄνομα τοῦ περιπύστου συγγραφέως τῆς **Κυρίας τῶν Καμελιῶν**, τοῦ **Μυθιστορήματος τῆς Γυναικὸς** καὶ τόσων ἄλλων ἔργων, ἐξόχως ψυχολογικῶν καὶ κοινωνικῶν, εἶνε ἀκροῦσα σύστασις ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου ἔργου, ὅπερ θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ τέρψῃ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

— Ἐξαίρετα ! ὦραϊα ! ἀνέκραξεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Βελαίρ καὶ πρὸς τὸν βασιλέα, ἐνῶ ἡ πιεζομένη καρδιά τῆς ἔπαλλε τόσον σφοδρῶς ὥς εἰ ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ στήθους τῆς.

Ὁ βασιλεὺς ἐπεδοκίμασε διὰ νεύματος.

— Λέγε τον γρήγορα ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Ἰασπίνον προσδοκῶσα τὴν ἀπάντησιν μετὰ ἀνεκφράστου ἀγωνίας.

— Ὁ γέρον ἱατρός τοῦ μακαρίτου κόμητος Λαβερνῆ.

— Ἐλεγον ὅτι εἶνε ἄφρονος, παραλυτικός ...

— Δὲν πρέπει νὰ εἶνε τοιοῦτος, ἀφοῦ ὁ κύριος Λουδοῦ τὸν φέρει ἐδῶ. Ἄλλως τε εἶχε φροντίσει νὰ παραλάβῃ μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἱατρὸν του Σερῶν. Δὲν ὑπάρχει ἀναβολή !... πέμψατε κανένα... ἐξετάσατε !...

— Ποῦτον ;... δὲν ἔχω κανένα ... ἐχάθην !

Καὶ λέγουσα ταῦτα, ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἄλλ' ἐν τούτοις τὸ βλέμμα τῆς δὲν ἐγκατέλιπε τὸ τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐπίσης παρστήρει αὐτήν.

Ὁ Βελαίρ, ἀφρημένος ἔπαλλε μὲ φωνὴν ἐξησθενημένην.

Μωρὸς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ὅστις θαρρῶν ἐλπίζει. Τῆς ζωῆς ταύτης τῆς φαρτῆς εἶν' ἀόητα τὰ ἔτη. Ἄς δρέψωμεν ὅσην τροφήν ὁ βίος παραθέτει, Ἐὰν θὰ ζῶμεν αὖριον τίς ἐξ ἡμῶν γνωρίζει ;

— Τοῦλάχιστον ὑπερασπίσθητε ! ἐπιθύρουν ὁ Ἰασπίνος ἄπελπισ.

— Εἶνε ἀνωφελές, ἀφοῦ μὲ καταβάλλει ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ !

Αἰφνης ὁ ψάλλτης διέκοψε τὸ ᾄσμα, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς βλοσυροὺς μὲ τὸ στόμα σπασμωδικῶς μορφαζόν ὑπ' ὀξείας ἀλγηδόνος, καὶ ἡ κιθάρα ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν πενθίμου ὑψηλῆς.

— Τί ἐλέγετε, μαρκησία ; εἶπεν ὁ βασιλεὺς, εἰς δὲν ἡ αἰφνίδιος σιγὴ ἐπέτρεψε ν' ἀκούσῃ τὰς τελευταίας λέξεις τῆς διακοπείσης συνδιαλέξεως.

— Τίποτε... Μεγαλειότατε... τίποτε...

— Τί ἔχεις, Βελαίρ ; ἠρώτησεν ὁ Ἰασπίνος τὸν νέον ὅστις ἐκλονίζετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης.

— Δὲν μ' ἔκραξε κάποιος, νομίζω ; ἠρώτησεν ὁ μουσικὸς μὲ φωνὴν ἐναγώνιον βλέπων ἀπλανῶς καὶ προσπαθῶν ν' ἀκροασθῇ μυστηριώδη τινὰ πρόσκλησιν.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος.

— Ὅθ' ἐκουράσθῃ αὐτὸς ὁ νέος, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Πάσχει, εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Δι' εὐσπλαγχνίαν ! ἐπιθύρουν ὁ Βελαίρ πρὸς τὸν Ἰασπίνον ὅστις ἔθλιβε τὴν χεῖρά του, ἐνέργησε ν' ἀναχωρήσῃ ! Σοῦ λέγω ὅτι κάποιος μ' ἐφώναξεν.

— Ὁ κύριος Βελαίρ τῷ ὄντι φαίνεται πάσχων, ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ ὁ ἐπίσκοπος ὑψηλοφώνως. Νομίζω ὅτι ἂν ἀναπνεύσῃ ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα ...

— Πηγαίνετε ν' ἀναπνεύσετε, κύριε, εἶπεν ἡ μαρκησία.

Ὁ Βελαίρ ἔχαίρετίσεν ὡς ἄνθρωπος μεθυμένος καὶ κινδυνεύων νὰ λιποθυμήσῃ, ἐξῆλθε δὲ τῆς οἰκίας μὲ τὰς χεῖρας προτεταμένas, μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν καὶ ἀναπνέων τὴν πνοὴν τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀέρος, δροσιζομένου ἤδη παρὰ τῆς θυέλλης.

— Ἐλησμόνησε τὴν κιθάραν του, εἶπεν ὁ βασιλεὺς χαίρων διότι ἡδύνατο ἀκόμη νὰ ψάσῃ τὸ προσφιλὲς ὄργανον, ἀλλὰ ψάλλει πολὺ ὦραϊα καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἀκούσω ἐκ νέου. Καὶ σεῖς ὅμως, μαρκησία, διατί εἶσθε τόσον ὠχρά ;

Ἡ μαρκησία ἠγέρθη ὁμοίως μὲ ἀγαλμα ἐκ νεκροῦ ὁ τρόμος εἶχε καταβάλλει ἐν ἐκυτῇ πάντα λογισμὸν, πᾶσαν αἴσθησιν.

— Θεέ μου !.. ἐπανελάμβανε νοερῶς, Θεέ μου !.. Θεέ μου !..

Ὁ βασιλεὺς ἐπλησίασεν αἱ χεῖρες τῆς κυρίας Μαιντενῶν ἦσαν παγεραὶ ὡς ἐκ μαρμάρου.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰρωνικῶς, ὅλοι ἐδῶ ἀπόψε φέρονται πολὺ ἀλλοκότως. Θέλετε νὰ προσκαλέσω τὴν δεσποινίδα Βαλδιέν ;

Ὁ Ἰασπίνος ἤνοιγε τὴν θύραν ὅπως φωνάξῃ.

— Ὅθ' σᾶς στείλω τὸν ἱατρὸν, εἶπε ψυχρῶς ὁ βασιλεὺς. Χαίρετε εἶνε περασμένη ἡ ὥρα τοῦ δείπνου μου. Ἐλθετε, σεβασμιώτατε ἐπίσκοπε, ἔλθετε !...

Καὶ μετὰ τοὺς παραδόξους τούτους λόγους, εἰς οὓς συνοψίζοντο πᾶσαι αἱ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐντυπώσεις του, ὁ βασιλεὺς ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, καταλιπὼν τὴν μαρκησίαν ὑπὸ τὴν φοβερὰν ἀπειλὴν τῆς αὖριον. Ἐν τῇ δυσπιστίᾳ του δὲ παρελάμβανε μεθ' αὐτοῦ καὶ τὸν Ἰασπίνον, ὅστις ἀπηλπίζετο, διότι δὲν ἡδύνατο ν' ἀντισταθῇ.

Μόνη τέλος πάντων ἀπομείνασα, δυναμένη ν' ἀφήσῃ διέξοδον ἐλευθέραν εἰς τὸν πρὸ ἡμισείας ὥρας ἀποπνιγόντα αὐτὴν λυγμὸν, ἡ μαρκησία συνήνωσε τὰς χεῖρας ἐναγωνίως καὶ ἀνέκραξε βλέπουσα ἕνα Ἐσταυρωμένον :

— Θεέ μου ! σῶσέ μου μόνον τὴν τιμὴν.

Ἡ Νανὼν διήνοιξε τὴν θύραν μυστηριώδης δὲ καὶ μὲ ὄμματα φλογερὰ ἔνευε πρὸς τινὰ ἐξωθεν ἰστάμενον.

— Ἐλθετε, εἶπεν αὐτῷ, ἡ κυρία εἶνε μόνη.

Ἡ μαρκησία στραφεῖσα εἶδεν ἐμφανιζομένην εἰς τὴν θύραν τὴν ἀπαθῆ μορφήν τοῦ βᾶν Γκράφτ.

— Τί εἶνε πάλιν ; ἐψιθύρισε ντρομος ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει αὐτοῦ εἰς τοιαύτην ὥραν.

Ὁ Ὀλλανδὸς ἐπλησίασε βραδέως.

— Τὸ γαμήλιον δῶρον τοῦ Γουλιέλμου ! εἶπεν.

Καὶ προσέφερε πρὸς τὴν μαρκησίαν κύλινδρον ἐσφραγισμένον διὰ τῶν οἰκοσήμεων τοῦ Νασσῶ καὶ τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ μαρκησία συγκεκνημένη, ἀποροῦσα, συνέτριψε τὰς σφραγίδας καὶ ἤνοιξεν αὐτόν. Τρία ἔγγραφα ἐξέφυγον ἀπὸ τοῦ κυλίνδρου καὶ τὰ τρία ἦσαν γεγραμμένα διὰ χειρὸς τοῦ Λουδοῦ καὶ φέροντα τὴν ὑπογραφήν του.

Ἡ κυρία Μαιντενὼν μόλις ἀνέγνωσεν ὀλίγας γραμμάς ἐξ αὐτῶν. Τὸ μέτωπόν της ἤθριασεν, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξηκόντισαν φλόγας καὶ ἐν τῇ ἐκκρήξει τῆς χαρᾶς της ἀνέκραξεν :

— Εὐχαριστῶ, Γουλιέλμε ! Νανὼν, νὰ ἀναγγεῖλθῃ πρὸς τὸν βασιλέα ὅτι καὶ ἔχω νὰ τοῦ εἶπω ἀπόψε. Ἄν πρόκειται νὰ καταστραφῶ, τοῦλάχιστον δὲν θὰ πέσω μόνη.

Καὶ ἀνεζήτησε τὸν βᾶν Γκράφτ ὅπως τὸν εὐχαριστήσῃ ἐγκαρδίως· ἀλλ' οὗτος εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Ο

ΝΙΚΗ ΟΡΙΣΤΙΚΗ

Ἦτο ἡ τετάρτη ὥρα τῆς πρωίας. Ἡ θύελλα τῆς νυκτὸς εἶχεν ἤδη καθάρισε τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὸ ὥχρον ἀκόμη στερέωμα ἐξετείνοντο μόνον μακράι τινες νεφέλαι ὡς λευκὸν διαφανὲς δίκτυον, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ἐκυκλοφορεῖ ἡ ζωὴ τοῦ σύμπαντος.

Τὰ δένδρα ἀνήγειρον τοὺς λουθεντάς αὐτῶν κλώνας. Ἀπὸ τῶν λειμῶνων καὶ τῶν δασῶν ἀνεδίδετο τὸ ἄρωμα τῶν ἡνθισμένων χόρτων.

Τὸ πᾶν ἐγέλα καὶ ἡγαλλία ἐν τῇ φύσει καὶ τὸ ὀκνηρὸν πτηνὸν καὶ ὁ ἐργατικὸς θειστής καὶ ὁ κύων ὁ σκιρτῶν ἀναμέσον τῶν φυτειῶν ἰχνηλατῶν τοὺς ἐπτοημένους νεοσσούς.

Ἀμαξά συρομένη παρὰ δύο ἐξαιρέτων ἵππων ἔτρεχε θορυβῶδως ἐπὶ τῆς ἀγούσης εἰς Βερσαλλίας ὁδοῦ. Οἱ ἵπποι ἐξέπεμπον φλόγας ἐκ τῶν μυκτήρων καὶ ὁ κύριος τῆς ἀμαξῆς ἐξέπεμπε φλόγας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν κεκρυμμένων ὑπὸ πυκνὰς ὀφρῦς.

Ὁ Λουδοῦ παρεσκευάζε τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας· πλησίον του ἔκειντο σημειώσεις καὶ ἔγγραφα ἐφ' ὧν εὕρισκεν ἐνίοτε καιρὸν νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα, ἐνῶ ὠδήγει ἐνταυτῷ τοὺς ἵππους.

— Λοιπόν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ὁ πόλεμος θὰ ἐκραγῇ ἀπὸ τέσσαρα ταῦτοχρόνως μέρη, πόλεμος οἶον ἡ Εὐρώπη δὲν εἶδεν ἄλλοτε. Σήμερον θὰ λάβω τὴν ἀπάντησιν τοῦ Κατινά· θὰ μάθω τὰ παράπονα καὶ πιθανῶς τὴν ἐξέγερσιν τῶν Ἑλβετῶν. Θὰ πέμψω εἰς τὸν στρατάρχην ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου τὰς ἐχθροπραξίας εἰς τὸ Παλατινάτον διὰ τινος πυρπολήσεως,

τῆς Γρέθης, παραδείγματος χάριν. Θ' ἀποβιάσω δισχιλίους ἀνδρας εἰς Ἰρλανδίαν. Καὶ τὸ τετραπλοῦν αὐτὸ ἡραΐσκειον θὰ ἐρευνῇται λάβαν ἐπὶ δύο τοῦλάχιστον ἔτη.

Τὴν μεσημβρίαν θὰ ὑπάγω εἰς τὸν βασιλέα. Ἄν μ' ἐρωτήσῃ περὶ τῆς ὑποσχέσεως τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωσα, θὰ ἐπιτύχω ἀναβολήν· ἂν μοῦ τὴν ἀρνηθῇ καὶ ἐρεθισθῇ θὰ ἐπιληφθῶ ἀμέσως τοῦ ζητήματος τῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους καὶ αὐτὸ θὰ ἐπικρατήσῃ παντὸς ἄλλου· εἶμαι βέβαιος. Ἡ δὲ μαρκησία ἂν μὲ ὠθήσῃ εἰς τὸ ἔπακρον, ἂν ἐπαρθῇ διὰ τὴν περὶ αὐτῆς σιωπὴν μου καὶ τὴν ἐκλάβῃ ὡς ἤπταν, ἂν γινώσκουσα τὸν θάνατον τοῦ μόνο ἀνδρὸς ὅστις ἠδύνετο νὰ τὴν προδώσῃ μὲ προσκαλέσῃ ν' ἀποδείξω τὴν κατηγορίαν μου, ὥς τρέμῃ ! Μοῦ μένει ἐν τελευταίον μέσον, μέσον ἀλάνθαστον ! Εἶνε τόσον φοβερόν, ὥστε, ἐπίτηδες τὸ ἐφύλαξα μέχρι σήμερον. Ἄλλ' εἰς τοὺς ἀπέλπιδας ἀγῶνας ὁ ἀσθενέστερος ἀμύνεται ὅπως ἡμπορεῖ, οὐχὶ σπανίως δὲ ἡ ἐπιτυχία προέρχεται ἐκ τῆς ἀπελπισίας. Ἀλλὰ, προσέθηκεν ὁ Λουδοῦ περιστέλλων τὴν ὁρμὴν τῶν ἵππων του διότι εἰσῆρχετο ἡδὴ εἰς Βερσαλλίας ἐρήμους κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ἡ μαρκησία δὲν θὰ γινώσκῃ τὸν θάνατον τοῦ παραλυτικοῦ· θὰ τρέμῃ πρὸ τοῦ βλέμματός μου καὶ θὰ μ' εὐγνωμονῇ διότι τηρῶ σιγὴν. Αὐτὴ θὰ ἰκετεύσῃ τὸν βασιλέα νὰ μὴ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεώς του. Ἐγὼ θὰ παράσχω εἰς αὐτὴν ἐκδούλευσιν καὶ θὰ φανῶ γενναῖος !

Καὶ περατώσας οὕτω τὴν διατύπωσιν τοῦ λογισμοῦ του ὁ Λουδοῦ ἀφῆθε στιγμιαίως εἰς τὴν ζοφερὰν ἐκείνην καὶ ἄφωτον ἰλαρότητα, ἥτις τόσον σπανίως ἐφώτιζε τὴν συννεφωμένην μορφήν του.

Ὡδήγησεν ἐπιδειξίως τοὺς ἵππους καὶ ἐσταμάτησε τὴν ἀμαξάν πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ ὑπουργείου.

Μόλις δὲ παρέδωκε τοὺς χαλινούς εἰς τοὺς θεράποντάς του καὶ στίφος ἀνθρώπων ἀπαισίων τὴν ὄψιν τὸν ἐπλησίασεν εὐσεβάστως.

Ἀνεγνώρισε τοὺς εὐνοουμένους αὐτοῦ κατασκόπους· ἐκείνους οὐς ἀπὸ τῆς προτερίας εἶχεν ἐξαποστείλει ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Γεράρδου καὶ τοῦ Ἰασπίνου καὶ ἐκείνους, οἵτινες εἶχον κατορθώσει νὰ εἰσδύσουν καὶ μέχρι τῶν ἐν Βερσαλλίαις ἀνακτόρων.

Ἐτοιμος εἰς τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἐπιτηδείας γινώσκων νὰ περιορίζῃ τὴν περιτολογίαν τῶν ἀπαντήσεων ἔμαθε μετ' ὀλίγον, ὅτι ὁ Ἰασπίνος εἶχε μεταβῇ δρομαῖος παρὰ τῇ μαρκησίᾳ καὶ συναντήσῃ αὐτόθι τὸν βασιλέα, ὅτι ὁ Βελκιρ ἔφαλεν, ὅτι ὁ Γεράρδος ἐπιστρέψας εἰς τὴν κατοικίαν του δὲν εἶχε δεχθῇ οὐδενὸς τὴν ἐπίσκεψιν εἰμὴ τοῦ βᾶν Γκράφτ, ὅτι οὐδεμίαν ἐπιστολήν, οὐδεὶς ταχυδρόμος, οὐδεὶς ἐπισκέπτης εἶχε φθάσει ἐκ Παρισίων εἴτε διὰ τὸν Ἰασπίνον, εἴτε διὰ τὸν Γεράρδον, ὅτι τέλος περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ βᾶν Γκράφτ εἶχεν εἰσαχθῇ κρυφίως παρὰ

τῇ μαρκησίᾳ. Τὸν Δεβῶτ οὐδεὶς εἶδεν οὔτε ἐν Βερσαλλίαις, οὔτε ἐν Παρισίοις.

— Καλῶς, ἐσυλλογίσθη ὁ Λουδοῦ. Ὁ ἀχρεὺς αὐτὸς δὲν θὰ προβῇ εἰς κανὲν διὰβημα, ὅπως εὐλόγως ὑπέθετον. Κρύπτεται ἔντρομος εἰς καμμίαν κρύπτην καὶ θὰ ἐμφανισθῇ μόνον ὅταν νομίσῃ ὅτι ἡ ὀργή μου ἐπραῦνθη. Οἱ τοιούτου εἶδους ἀνθρωποι δὲν μνησικακοῦν προκειμένου περὶ τοῦ συμφέροντός των. Εἰς Παρισίους ἄφησα διαταγὴν καὶ ἐδῶ θ' ἀφήσω τοιαύτην νὰ τὸν ὑποδεχθῶσι καλῶς ὅταν θὰ παρουσιασθῇ, νὰ τὸν παρηγορήσουν, νὰ τοῦ κινήσουν τὴν ὄρεξιν μὲ κανὲν νέον δέλεαρ. Ἀργὰ ἡ γρήγορα θὰ κατορθώσω ν' ἀπαλλάξω αὐτοῦ. Τὰ πάντα λοιπὸν κατὰ τοῦτο βαίνουσι κατ' εὐχὴν. Μόνος ὁ βᾶν Γκράφτ ἐκείνος μὲ ἀνησυχεῖ ὅπως οὖν... Προαισθάνομαι κίνδυνον κρυπτόμενον ὑπὸ τὴν ἀπαθὴ ὄψιν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

— Πόθεν ἤρχετο ὁ κύριος βᾶν Γκράφτ; ἠρώτησε τὸν ἀρχηγὸν τῶν κατασκόπων.

— Ἀπὸ τῆς ἐν Σαῖν-Κλου οἰκίας του. Διήλθε τὴν νύκτα εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κυρίου Λαθερνῆ. Ἀκόμη ἐκεῖ εὐρίσκεται.

— Εἶχε φθάσει δι' αὐτὸν τὴν ἡμέραν καμμία ἐπιστολή, κανὲν ἀντικείμενον πρὸς παραλαβὴν του ;

— Τίποτε ἄλλο εἰμὴ μερικοὶ ἰχθύς καὶ ὀλίγα θηράματα.

— Ἐντὸς ἐνὸς ἰχθύος ἡ μιᾶς δορκάδος πολλὰ πράγματα ἡμποροῦν νὰ εἶνε κρυμμένα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λουδοῦ σκυθρωπός. Ἀλλὰ πρὸς τι νὰ πλάττω χιμαίρας, ἐπανελάθεν ὁ Λουδοῦ· ὁ ἄξεστος αὐτὸς Ὀλλανδὸς πιθανὸν νὰ μετέβῃ εἰς τὴν μαρκησίαν ἢ εἰς τὸν κύριον Λαθερνῆ διὰ νὰ θρηνηλογήσῃ πάλιν περὶ τῆς ἀμφιβόλου αὐτοῦ πατρότητος.

Αἰφνης νέα ἰδέα, νέα ὑποψία ἐπῆλθεν εἰς τὸ πνεῦμά του.

— Μήπως ἐφάνη εἰς τὴν ἐν Σαῖν-Κλου οἰκίαν του ἢ εἰς τὰ περίξ αὐτῆς νὰ περιπολῇ ἕνας ἀνθρωπος ὑψηλός, μονόφθαλμος ; ἠρώτησεν.

— Ὁχι, Ἐξοχώτατε.

Ὁ Λουδοῦ ἠσυχασεν ἐντελῶς τότε.

— Μὴ παύσετε, εἶπε, ν' ἀγρυπνῆτε ἐπὶ τῶν οἰκιῶν τὰς ὁποίας σὰς ὥρισα. Παρακολουθεῖτε πανταχοῦ τὸν ἐπίσκοπον, τὸν ἀξιωματικὸν καὶ τὸν Ὀλλανδόν· παρακολουθεῖτε ἐπίσης μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιμελείας καὶ ὅσους ἔρχονται νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶσιν. Συλλαμβάνετε ὅλας τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰ διαβιβαζόμενα ἀντικείμενα. Τὴν αὐτὴν ἐπιτήρησιν νὰ ἐκτελῆτε καὶ ὡς πρὸς τὴν μαρκησίαν καὶ τοὺς ἀνθρώπους της. Πηγαίνετε !

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐν τῷ ἰσογείῳ σπουδαστήριόν του.

— Βεβαίως ! εἶπε τρίβων φαιδρῶς τὰς χεῖρας, ἡ σημερινὴ θὰ εἶνε ὠραία ἡμέρα· προετοιμάζεται λαμπρὰ μάχη. Ἡ μαρκησία εἰδοποιηθεῖσα παρὰ τοῦ Ἰασπίνου οὐδὲν ἔκαμε κίνημα ὅπως ἀποκρούσῃ τὸ θανατηφόρον τραῦμα, τὸ ὅποιον κατ' αὐτῆς καταφέρει. Ὁ βασιλεὺς πρέπει ν' ἀναμμένη ἐναγωνίως· ὥς τὸν ἀφήσω νὰ ὑποφέρῃ, θὰ μοῦ εὐγνωμονῇ περισσότερον, ὅταν θὰ

τὸν ἀνακουφίσω. "Ὅταν ἔχη νὰ διεξαγάγῃ τέσσαρας πολέμους ὁ βασιλεὺς δὲν πρέπει νὰ σκέπτηται περὶ γάμων· καὶ ὅταν ὑφίσταται ἡ ἀπειλὴ τῆς ἀποκαλύψεως, ἡ μαρκησία δὲν θὰ ἐπιμένῃ διὰ τὴν διακλήρυνσιν τοῦ συνοικεσίου τῆς. Εἶνε ἡ πέμπτη καὶ ἡμίσεια! "Ἐχὼ ἔξ ὥρας καιρὸν πρὶν νὰ ἐπιχειρήσω τὴν μάχην. "Ἄς περιποιηθῶμεν τὸ σῶμα, ὅπως λέγει ὁ Σερῶν.

Προσεκάλεσε τὸν ὑπὸν ὑπὸν τῆς, ὅστις μεταβὰς ἐκόμισε τὸν δίσκον καὶ τὴν πηλίνην φιάλην τὴν τοποθετουμένην κατὰ πᾶσαν πρῶϊαν ἐπὶ τῆς ἐστίας, πλησίον τοῦ Λουβοᾶ.

"Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ὁ ὑπὸν ὑπὸν τῆς ἡτοιμάζετο νὰ χύσῃ τὸ ὕδωρ τῆς Φόρξης, εἰς τῶν ἀκολουθῶν τοῦ βασιλέως εἰσῆλθε καπαλῶν εἰς τὴν αὐλήν. "Ὁ Λουβοᾶ ἀναγνωρίσας τὴν βασιλικὴν οἰκοστολήν, ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον. "Ὁ ἀκόλουθος ἰδὼν αὐτὸν τὸν ἐχαίρεισε, χωρὶς νὰ κατέλθῃ τοῦ ἵππου.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Λουβοᾶ.

"Ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος ἀφίππευσε τότε καὶ πλησιάσας εἰς τὸ παράθυρον ἀπήντησεν:

— "Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης σὰς περιμένει, Ἐξοχώτατε.

— Τόσον ἐνωρίς; εἶπεν ὁ Λουβοᾶ ἐκπληκτός.

— "Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἠγέρθη κατὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου, ἦλθα δὲ καὶ πρῶτερον ἐδῶ πρὸς ἀναζήτησίν σου, ἀλλὰ δὲν εἶχετε φθάσει ἀκόμη ἐκ Παρισίων.

— "Ἀναγγεῖλατε εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι θὰ μεταβῶ ἀμέσως εἰς αὐτῶν.

— "Ἐχὼ διαταγὴν νὰ περιμένω καὶ νὰ σὰς συνοδεύω, Ἐξοχώτατε.

— "Ἄ! ἀπήντησεν ὁ Λουβοᾶ· τότε πηγαίνομεν μαζί.

"Ἐλαβε τὸν πῖλόν του, ἐζώσθη ὁ ἴδιος τὸ ξίφος του, ἔρριψε βλέμμα τεταραγμένον εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, ἐδίστασεν, ἀλλὰ παρακινούμενος ἐκ τοῦ γαληνίου καὶ περιέργου βλέμματος τοῦ νεανίου:

— "Ἄς ὑπάγωμεν! εἶπεν.

Καὶ κατήλθε τὰς βαθμίδας. "Ὁ ἀκόλουθος ἵππευσε καὶ παρηκολούθησεν αὐτόν.

— Τί σημαίνει ἄρα γε αὐτὴ ἡ ζέσις τοῦ βασιλέως διὰ τὴν ἐργασίαν; ἐσκέπτετο ὁ Λουβοᾶ καθ' ὁδόν.

Εἰσῆλθεν εἰς τ' ἀνάκτορα. Εἰς ὑπαξιωματικὸς τῶν φρουρῶν περιεπάτει εἰς τὸν δικάδρομον· σιγὴ καὶ ἐρημία ἐπεκράτει εἰς τὸ ἀπέραντον κτίριον.

"Ὁ Λουβοᾶ εἰσῆλθε τόσον περιφροντικὸς εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ βασιλέως, ὥστε δὲν εἶδε ἕνα λοχαγὸν τῶν φρουρῶν καθήμενον εἰς τὸν προθάλαμον.

"Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἦτο ὄρθιος, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, μετὰ τὴν κεφαλὴν κεκυφθεὶς, ρεμβός. Ἐστράφη ἐν τάχει ἀκούσας κράτον βημάτων ἐπὶ τοῦ πατώματος.

Τὸ πρόσωπον τοῦ ἡγεμόνος ἦτο σφόδρα ἡλλοιωμένον καὶ ὠχρότατον· ἦτο ἡλλοιωμένον δι' ἐκείνους, οἵτινες ἐγίνωσκον

νὰ μαντεύωσι τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐχεμύθου ἐκείνης φυσιογνωμίας, ἐξ αὐτῶν δὲ εἰς ἦτο καὶ ὁ Λουβοᾶ.

— Πολλὴν ἐντύπωσιν θὰ τοῦ ἔχει καί με ἡ χθεσινὴ ὑποχρέωσις, ἐσκέφθη ὁ ὑπουργός, καὶ δὲν θὰ ἐκοιμήθῃ τὴν νύκτα.

— Καλημέρα, κύριε Λουβοᾶ, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' με φωνὴν σοβαρὰν καὶ πρᾶξαν. Καθίστατε.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Λουβοᾶ ἐμελλε νὰ καθήσῃ ἡ θύρα τῶν ἐσωτερικῶν δωματίων ἠνοιχθῇ καὶ ἐνεφανίσθῃ ἡ μαρκησία ἐν αὐστηρᾷ περιβολῇ.

Μετὰ τὰς ὑποκλίσεις τῆς ἐθιμοτυπίας ὁ Λουβοᾶ, ὅστις οὐδὲν ἐνόει, εἰμὴ ὅτι κατ' ἐκτακτον παρεσκευάζετο, ἀνέμεινεν ἐκ νέου τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως. Ἡ μαρκησία ἐτοποθετήθη παρὰ τὸ παράθυρον μετὰ τὸ αἰώνιον κέντημα τῆς ἀνὰ χεῖρας.

"Ὁ βασιλεὺς ἐκάθησε παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐσθεσμένην ἐννοεῖται οὖσαν ἐν μηνὶ Ἰουλίῳ καὶ ἤρχισε νὰ μετακινῇ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀθίκτους δαυλοὺς.

— Τί θὰ συμβῇ ἄρα γε; εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λουβοᾶ.

— "Ἄς ἐργασθῶμεν, παρακαλῶ! ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ βασιλεὺς ὡς νὰ ἀφυπνίζετο διὰ μίση.

— "Ἀλλὰ, Μεγαλειότατε, δὲν ἔχω τὰ ἔγγραφα· ἐνόμιζον ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης με προσεκάλει μόνον διὰ τινὰ κατεπεύγουσαν ἀνακοίνωσιν.

— Εἶνε ἀληθές, ἐψιθύρισε ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη ἐγγράφων προκειμένου περὶ γενικῶν θεμάτων. Δὲν ἐνθυμεῖσθε τὰς ιδέας, ἃς σὰς ἀνέπτυξα προχθὲς ἐπὶ σοβαροῦ τινος ζητήματος... περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς εἰρήνης ἐν Εὐρώπῃ.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ θαρραλέως, διότι ἡ συνδιάλεξις ἐπιπτεν οὕτω ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ προετοιμασθέντος παρ' αὐτοῦ πεδίου.

— Καὶ θὰ ἐσκέφθητε ἀναμφιβόλως; ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς ἀπαθῶς.

— Πολύ, Μεγαλειότατε.

— Καὶ τί συνεπεράνατε;

— "Ὅτι ἡ εἰρήνη εἶνε ὠρτίον καὶ εὐγενὲς ὄνειροπόλημα ἄξιον ν' ἀπασχολήσῃ τὴν μεγαλόφροναν ψυχὴν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Δόξα τῷ Θεῷ.

— "Ἀλλ' εἶνε μόνον ὄνειροπόλημα, Μεγαλειότατε!

— Διατί; εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐγείρων τὴν κεφαλὴν καὶ παρατηρῶν ἀτενῶς τὸν Λουβοᾶ.

— Ἰδοὺ ἡ στιγμή, ἐσυλλογίσθη οὕτως, νὰ ἐξηγηθῶ εὐκρινῶς, κατ' εὐτυχίαν μοῦ παρέχουν ἀφ' ἐκυτῶν τὸ προύμιον· ἀναμφιβόλως θὰ κερδήσω τὴν μάχην! Μεγαλειότατε, ἐξηκολούθησεν ὑψηλῶφῶνως, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν ἀγαπᾷ βεβαίως ἐμμανῶς τὸν πόλεμον, ἀγαπᾷ ὅμως τὴν δόξαν καὶ τὸ συμφέρον τῆς. "Ἄν ἀποδείξω εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι ἡ εἰρήνη καταστρέφει ἐνταυτῷ τὸ συμφέρον καὶ τὴν δόξαν...

— Δὲν θὰ τὸ κατορθώσητε, εἶπε διακόπτων αὐτὸν ὁ βασιλεὺς με τόνον ἀποφασιστικὸν σταματήσαντα τὰς φράσεις ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Λουβοᾶ, ὅστις διεῖδεν ἐν αὐτῷ ἄμεσον πρόκλησιν.

— Τότε, ἀπήντησε μετὰ πικρίας, δὲν θὰ κοπιᾶσω παραθέτων εὐγλωττα ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ θὰ εἴπω ξεῖρος εἰς τὸν βασιλέα ὅτι ἡ εἰρήνη εἶνε ἀδύνατος.

— Ἀποδείξατέ μοί το, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, ἐπειδὴ πρὸς τοῦτο σὰς προσεκάλεσα σήμερον.

"Ὁ Λουβοᾶ μετὰ τὸ δεύτερον τοῦτο κτύπημα ἠσθάνθη τὴν ὑπόκωφον ὀργὴν τοῦ κυρίου του, ἀποδίδων δὲ κατὰ τὴν συνήθειάν του αὐτὴν εἰς δολίαν τινὰ ἐνέργειαν τῆς μαρκησίας, ἐξετόξευσε κατ' αὐτῆς βλέμμα ἀπειλητικόν, τὸ ὅποῖον ἠσθάνθη ἐκείνη, χωρὶς νὰ τὸ ἴδῃ καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς ὁξὺ ὡς ἐγχειρίδιον.

— Θὰ τὸ ἀποδείξω εὐκολώτατα, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ μετὰ παρηγορίας. "Ὁ πόλεμος εἶνε ἀνάγκη δι' ὅλους τοὺς ἡγεμόνας τῆς Εὐρώπης· ὅλοι θέλουν νὰ ἐκδικηθοῦν διὰ μίαν προσβολήν, νὰ ἐπανακτήσουν ἐπαρχίαν τινὰ, ὅλοι μισοῦν ἢ φοβοῦνται τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Νομίζετε; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς φοβερᾶς ἀπαθείας του.

— Ἀμφιβόλλει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης; εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Λουβοᾶ. "Ἐχομεν καμμίαν ἀφορμὴν νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὴν φιλίαν τοῦ δουκὸς τῆς Σαβοΐας, ὅστις ὁπλίζει καὶ αὐτὰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Κράτους του διὰ νὰ φονεύωσι τοὺς ἐν τῇ πορείᾳ καθυστεροῦντας στρατιώτας τοῦ στρατοῦ μας; Μήπως εἶνε φίλος μας ἔνθερος ὁ βασιλεὺς Γουλιέλμος, ὁ φονεὺς τῶν Βίτ, τῶν ἡμετέρων συμμάχων, ὁ ὑποκινητὴς τοῦ συνδέσμου τῆς Αὐγούστης, ὁ προστάτης τῶν διαμαρτυρομένων;...

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, οἰονδήποτε μῖσος ὑποχωρεῖ ἀπέναντι ἐντίμου συμβιβασμοῦ.

— Συμβιβασμοῦ!... εἶπεν ὁ Λουβοᾶ σχεδὸν χλευαστικῶς, συμβιβασμοῦ με τοιοῦτους ἐχθρούς!

— Διατί ὅχι; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', ἐνόμιζα ὅτι σὰς ἐξήγησα σαφῶς τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου προθέσεις μου.

— "ὦ! Μεγαλειότατε! αἱ προθέσεις δὲν ἀρκοῦσιν εἰς τὴν πολιτικὴν.

— "Ἀλλ' ἡ θέλησίς μου; εἶπεν ὁ βασιλεὺς, οὐ οἱ φωτεινοὶ ὀφθαλμοὶ διεστάλησαν, ἡ θέλησίς μου δὲν ἀρκεῖ;

— Μεγαλειότατε...

— Σὰς κατέστησα γνωστὴν τὴν θέλησίν μου, ἐξηκολούθησεν ὁ μονάρχης, ὀρθούμενος μετὰ μεγαλοπρεπείας.

— Ἡ θέλησίς ἀπέναντι θελήσεως ἰσχυροτέρας, ἀπήντησεν ὁ Λουβοᾶ ὠχρίων, εἶνε ἐπίσης ἀνίσχυρος ὅσον καὶ ἡ πρόθεσις.

"Ὁ βασιλεὺς ἐφρικίασεν, ἡ μαρκησία εἶδεν εἰς τὴν μορφήν του τὰ προύμια φοβερᾶς θυέλλης. "Ἐν τούτοις κατευνασθεῖσα δι' ὑπερανθρώπου ἰσχύος ἡ ὀργὴ του δὲν ἐξερράγη.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', ἐπεχειρήσατε τὸν συμβιβασμὸν καὶ ἀπετύχετε;

— Βεβαίως! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος κατὰ κράτος τὴν μακροθυμίαν τοῦ βασιλέως.

(Ἔπειτα συνέχεια.)

ERKMANN - SATRIAN

ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ

Α'

Κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων τοῦ 18... πρῶτα τινὰ, ἐνῶ ἐκοιμώμενη βαθέως ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Κόλκου, ἐν Τυβίγγῃ, ὁ γέρον Γεδεὼν Σπέρμπερ εἰσήλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου φωνάζων:

— Χαῖρε, Φρίτζ!... σὲ ὁδηγῶ εἰς τὸ φρούριον τοῦ Νιδέκ, δέκα λεύγας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ... Τὸ γνωρίζεις τὸ Νιδέκ, τὴν ὠραιότεραν ἀρχοντικὴν διαμονὴν τῆς χώρας... τὸ ἀρχαῖον μνημεῖον τῆς δόξης τῶν προγόνων μας!

Σημειώτεον ὅτι εἶχα νὰ ἴδω τὸν σύζυγον τῆς τροφῆς μου Σπέρμπερ, πρὸ δεκαεξέτων, ὅτι ἡ γενεὶα αὐτοῦ εἶχε καλύψει ὅλον τὸ πρόσωπόν του, ὅτι γιγαντιαῖος σκούφος ἐκ δέρματος ἀλώπεκος ἔκρυπτε τὸ μέρος ὅπερ ἡ γενεὶα ἄφινε τυχὸν ἐλευθέρων, καὶ ὅτι εἶχε τοποθετήσῃ τὸν φανὸν τοῦ ὑπὸ τὴν ρίνα μου...

— Ἐν πρώτοις, ἀνέκραξα, ἄς προχωρῶμεν μετὰ τάξεως. Τίς εἴσθε;

— Τίς εἰμαι;... Πῶς; δὲν ἀναγνωρίζεις τὸν Γεδεὼνα Σπέρμπερ, τὸν κυνηγὸν τοῦ Μέλανος Δάσους; Ἀχάριστε!... ἐμέ, ὅστις σὲ ἀνέθρεψα... ἐμέ, ὅστις σὲ ἐδίδαξα πῶς νὰ στήνῃς παγίδας εἰς τοὺς λύκους, πῶς νὰ παραφυλάττῃς τὴν ἀλώπεκα εἰς τὸ δάσος, πῶς νὰ διευθύνῃς τοὺς σκύλους ἐπὶ τὰ ἔγνη τῆς ἐλάφου!... Ἀχάριστε... καὶ δὲν με ἀναγνωρίζεις;... παρκατήρησον τὸ ἀριστερόν μου αὐτίον, τὸ ὅποιον εἶναι παγωμένον!

— Πολὺ καλὰ... τὸ ἀναγνωρίζω... καὶ τώρα ἄς ἐναγκαλισθῶμεν.

Ἐνηγκαλίσθημεν τρυφερῶς ὁ δὲ Σπέρμπερ, ἀπομάσσων διὰ τῆς δεξιᾶς τοὺς ὕγρους ὀφθαλμούς του, ἐξηκολούθησεν:

— Γνωρίζεις τὸ Νιδέκ;

— Βεβαίως, ἐκ φήμης... Τί κάμνεις ἐκεῖ;

— Εἰμαι πρῶτος ἐπιμελητὴς τῶν κυνῶν τοῦ κυρίου κόμητος.

— Καὶ ἐκ μέρους τίνας ἔρχεσαι;

— Τῆς νεαρᾶς κομῆσης Ὁδηλίας.

— Καλὰ... πότε ἀναχωροῦμεν!

— Ἀμέσως! Πρόκειται περὶ ζωῆς καὶ θανάτου· ὁ γέρον κόμης ἀσθενεῖ βαρέως, ἡ δὲ κόρη του με παρεκάλεσε νὰ μὴ χάσω στιγμὴν... τὰ ἄλογα εἶναι ἔτοιμα.

— Ἀλλὰ, φίλτατε Γεδεὼν, δὲν βλέπεις τί καιρὸς εἶναι; ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν χιονίζει ἀκαταπαύστως.

— Ἔλα, ἔλα! φαντάσου ὅτι πηγαίνεις εἰς τὸ κυνήγιον τοῦ ἀγριοχοίρου.

Βάλε τὴν γοῦνά σου, δέσε τοὺς περνεστῆρας, καὶ ἐμπρός! Ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἐτοιμάσω ὀλίγον πρόγευμα.

Ἐξήλθεν.

— Ἄ! προσέθηκε, στρεφόμενος ἐκ τῆς θύρας· σκεπασθῆτε καλὰ!

Καὶ κατῆλθε τὴν κλίμακα.

Οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὸν γηραιὸν μου φίλον· παῖς ἔτι ὢν, ὑπήκουον εἰς τὸ ἐλάχιστον νεῦμα τῆς κεφαλῆς του ἢ τῶν ὤμων του... Ἐνεδύθη ὁθεν, καὶ δὲν ἐβράδυνα νὰ τὸν ἀκολουθήσω εἰς τὴν μεγάλην αἴθυσαν.

— Ἐ! τὸ ἤξευρα ἐγὼ ὅτι δὲν θὰ με ἄφινες νὰ ἀναχωρήσω μόνος, ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς. Καταβρόχθισε τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ χοιρομηρίου, ἄς χαιρετίσωμεν τὴν φιάλην αὐτὴν καὶ ἐμπρός... διότι τὰ ἄλογα ἀνυπομονοῦσι... ἔδεσα τὸν ὁδοιπορικὸν σου σάκκον εἰς τὸ ἄλογόν μου.

— Πῶς; τὸν ὁδοιπορικόν μου σάκκον;

— Μάλιστα· πρέπει νὰ μείνῃς μερικὰς ἡμέρας εἰς τὸ Νιδέκ· εἶναι ἀνάγκη· θὰ σοῦ ἐξεγῆσω τὴν αἰτίαν εἰς τὸν δρόμον.

Εἰσήλθομεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθανον δύο ἔφιπποι ὁδοιπόροι· ἐφαίνοντο κεκμηκότε· αἱ σιαγόνες τῶν ἵππων τῶν ἦσαν λευκαὶ ἐξ ἀφροῦ. Ὁ Σπέρμπερ, ὅστις ἡγάπα ὑπερβολικῶς τοὺς ἵππους, ἐξερράγη εἰς κραυγὴν θαυμασμοῦ.

— Τί ὠραῖα ζῶα... τί εὐκνησία... ἀληθινὰ ἐλάφια!... Εὐθύς, Νικολσων, ρίξε σκέπασμα εἰς τὴν ράχιν των... ἡμποροῦν νὰ κρυώσουν.

Οἱ ὁδοιπόροι, περιτετυλιγμένοι εἰς σισύρας ἐξ ἀστράκων, διῆλθον πλησίον ἡμῶν ἐνῶ ἐθέτομεν τὸν ποδᾶ εἰς τὸν ἀναβολέα παρετήρησα μόνον τὸν μακρὸν μέλανα μύστακα τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, καὶ τοὺς μέλανας αὐτοῦ ὀφθαλμούς, ἐκτάκτως λάμποντας.

Εἰσήλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὁ ἵπποκόμος ἐκράτει τὰ ἡνία τῶν ἵππων· μᾶς νῆχθη κατευόδιον, καὶ μᾶς προέπεμψεν.

Ἀνεχωρήσαμεν.

Μετὰ δεκάλεπτον πορείαν, εἶχομεν διέλθει τὰς τελευταίας τῆς Τυβίγγης οἰκίας.

Ἦρχιζε νὰ ὑποφώσκη ἡ αὐγή. Πρὸ ἡμῶν δὲν ἐφαίνετο οὐδὲν ἔχνος ὁδοῦ ἢ ἀτραποῦ. Μόνοι ἡμῶν συνοδοιπόροι ἦσαν οἱ κόρακες τοῦ Μέλανος Δάσους, οἵτινες ἐξήπλουν τὰς κυρτὰς αὐτῶν πτέρυγας ἐπὶ τῆς χιόνος.

Ὁ Γεδεὼν ἐκάλπαζεν ἐμπρός, συρίζων ὁσάκις δὲ ἐστρέφετο πρὸς με, ἔβλεπον διαυγῇ ὕδατος σταγὸνα λάμπουσιν κατὰ τὴν ἄκραν τῆς γρυπῆς του ρινός.

Μετ' ὀλίγην ὥραν, βραδύνων τὸ βῆμα τοῦ ἵππου του, ἤρχισε νὰ συμβαδίζει μετ' ἐμοῦ.

— Φρίτζ, μοὶ εἶπε σοβαρῶς, εἶνε ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃς τὴν αἰτίαν τοῦ ταξιδίου μας.

— Αὐτὸ ἐσκεπτόμην καὶ ἐγώ.

— Καὶ πολὺ περισσότερον, καθ' ὅσον

πολλοὶ ἱατροὶ ἐπεσκέφθησαν τὸν κόμητα.

— Ἄ!

— Μάλιστα... οἱ ἐκ Βερολίνου ἐξήταζον μόνον τὴν γλῶσσαν τοῦ ἀσθενοῦς· οἱ ἐξ Ἑλβετίας παρετήρηον ἀπλῶς τὰ οὐρά του· ἄλλοι ἐκ Παρισίων δὲν ἐπρόσεχον παρὰ εἰς τὴν ὄψιν του. Ὅλοι ὁμῶς ἀνεχώρησαν ἄπρακτοι, πλουσιοπαρόχως πληρωνόμενοι διὰ τὴν ἀμαθειάν των.

— Διάβολο! πῶς μᾶς μεταχειρίζεσαι!

— Δὲν τὸ λέγω δι' ἐσέ· ἐγὼ σὲ ὑπολήπτομαι, καὶ ἂν τυχὸν ἔσπαζα τὸ ποδάρι μου, θὰ ἐμπιστευόμην εἰς σὲ περισσότερον, παρὰ εἰς ἄλλον ἱατρὸν. Ἀλλὰ, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐσωτερικόν τοῦ σώματος, δὲν ἠύρατε ἀκόμη τὸ κατάλληλον τηλεσκόπιον διὰ νὰ ἴδῃτε τί συμβαίνει ἐκεῖ μέσα.

— Τίς ἡξέυρει;

Εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὁ καλὸς Γεδεὼν με προσέβλεψε μετὰ δυσπιστίας τινός.

— Μὴ εἶνε καὶ αὐτὸς ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι; ἐσκεπτετο.

Προσέθηκε δὲ μεγαλοφώνως·

— Ἐὰν ἔχῃς ἓν τέτοιο τηλεσκόπιον, εἶνε καιρὸς νὰ τὸ βάλλῃς εἰς ἐνέργειαν, διότι ἡ ἀσθένεια τοῦ κόμητος εἶνε ἐσωτερικὴ, τρομερὰ ἀσθένεια, ἡ ὁποία ὁμοιάζει με τὴν λύσσιν. Καὶ γνωρίζεις, ἀναμφιβόλως, ὅτι ἡ λύσσα ἀναφαινέται μετὰ ἐννέα ὥρας, ἐννέα ἡμέρας ἢ ἐννέα ἐβδομάδας;

— Αὐτὸ λέγουσιν· ἀλλὰ, μὴ παρατηρήσας τὸ τοιοῦτον διὰ τῶν ἰδίων μου ὀφθαλμῶν, ἀμφιβάλλω.

— Γνωρίζεις βέβαια, ὅτι μισασματικοὶ τινες πυρετοὶ, ἐπανερχονται κατὰ τρεῖς, ἐξ ἡ ἐννέα ἡμῶν. Ὁ μηχανισμὸς τοῦ σώματός μας ἔχει μερικὰς ἰδιοτρόπους συναφείας. Ὅταν τὸ παράδοξον τοῦτο ὥρολόγιον εἶναι χορδισμένον κατὰ τινὰ τρόπον ὁ πυρετός, ὁ κολικόπνοος, ἡ ὁδονταλγία ἐπανερχονται εἰς ὁρισμέναις ὥρας.

— Εἰς ποῖον λέγεις αὐτά, πτωχέ μου Γεδεὼν;... αἱ περιοδικαὶ αὐταὶ ἀσθένειαι ἀποτελοῦσι τὴν ἀπελπισίαν μου.

— Καὶ τοῦ κόμητος ἡ ἀσθένεια εἶναι περιοδική· ἐπανερχεται κατ' ἔτος, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τὴν αὐτὴν ὥραν· τὸ στόμα του γεμίζει ἀπὸ ἀφρόν, τὰ μάτια του γίνονται λευκὰ ὡς σφαῖρα ἀπὸ ἐλέφαντα· τρέμει ὅλος καὶ τρίζει τὰ δόντια.

— Ὑπέφερον, ἀναμφιβόλως, μεγάλα δυστυχήματα;

— Ὅχι· ἐὰν ἡ θυγάτηρ του συγκατένευε νὰ ὑπανδρευθῇ, θὰ ἦτο ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων. Ἐχει ἰσχύν, πλούτη, τιμὰς. Ἐχει ὅ,τι οἱ ἄλλοι ἐπιθυμοῦσι. Δυστυχῶς ὁμῶς ἡ θυγάτηρ του δὲν θέλει νὰ ὑπανδρευθῇ κανένα, καὶ λέγει ὅτι ἐπιθυμεῖ ν' ἀφιερωθῇ εἰς τὸν Θεόν. Ὁ δὲ κύριος κόμης λυπεῖται διὰ τοῦτο, σκεπτόμενος ὅτι ἡ ἀρχαία τῶν Νιδέκ γενεὰ θὰ ἐξαλειφθῇ.

— Πῶς ἀνεφάνη ἡ ἀσθένεια αὐτή;

— Αἴφνης, πρὸ δώδεκα χρόνων.

Ὁ ἀγαθὸς συνοδοιπὸρος μου ἐφάνη συγκεντρῶν τὰς ἀναμνήσεις του· ἐξήγα-